

מ"ת 59113/03/19 - מדינת ישראל נגד קארו גבורגיאן (עציר) - המשיב 1

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 59113-03-19 מדינת ישראל נ' גבורגיאן (עציר) ואח'

בפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
מבקשת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרה טל
נגד
משיב קארו גבורגיאן (עציר) - המשיב 1
ע"י ב"כ עו"ד אייל אוחיון

החלטה

כללי:

1. בפני בקשת המבקשת לעצור עד לתום ההליכים את המשיב 1, מר קארו גבורגיאן, ואת המשיב 2, מר אלירן אסקיאס, שעניינו נדון בנפרד.
2. בבקשה למעצר ובכתב האישום שהוגשו ביום 26.03.19, מיוחסות למשיבים עבירות של ניסיון רצח, השמדת ראיה ושיבוש מהלכי משפט. עוד נאשם המשיב בעבירת נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, שאינה נדרשת לענייננו.
3. בפני עתה הבקשה, טיעוני הצדדים בכתב וטיעוניהם בעל-פה בדיון. נמסר לעיוני מלוא חומר החקירה (שני ארגזים) וקלסר ובו עיקרי הראיות לשיטת ההגנה.

המעשים המיוחסים למשיב:

1. בין המשיבים לבין מר עדיאל תורתי המנוח, הוא הקורבן, שררו יחסי היכרות והמשיב אף עסק יחד עם עדיאל במתן הלוואות בשוק האפור.
2. ביום 19.01.19 שהו יחדיו בדירת מגורי המשיב בפתח תקווה המשיב, אלירן והקטין נ.ח. (יליד 2002, כבן 17), ובשעה 06:00 הצטרף אליהם עדיאל. בהיותם יחד בדירה, צרכו הארבעה אלכוהול וקוקאין.
3. בשעה 14:00 לערך, במהלך חילופי דברים, האשים המשיב את עדיאל שהוא "מלשין" ואז גמלה בליבותיהם של השלושה - המשיב, אלירן והקטין - החלטה להמית את עדיאל, אותה ניסו להוציא אל הפועל באלימות קשה ועד-כדי התעללות:

א. המשיב הטיח את עדיאל בדלת הכניסה והכה באגרופו בפניו, ואלירן בעט בו. אז

דקר המשיב את עדיאל בצווארו ובראשו באמצעות סכין יפנית שהיתה ברשותו;

ב. המשיב גרר את עדיאל בכוח לחדר השינה, בעוד אלירן והקטין הכו את עדיאל. משניסה עדיאל להימלט, הטיח אותו המשיב ארצה ובהיותו שרוע על הרצפה בעט בו אלירן והקטין והמשיב דקר אותו בסכין היפנית בפלג-גופו העליון;

ג. בחדר המקלחת, אליו הגיעו המעורבים, דקר אלירן את עדיאל שתי דקירות בפלג גופו העליון בסכין היפנית, והמשיב נטל את הסכין ודקר את עדיאל בצווארו עד שהסכין נשברה. המשיב הטיח את עדיאל ארצה, רכן עליו כשברכו-שלו לוחצת על צווארו של עדיאל, והכה אותו באגרופיו כשאלירן בועט בבטנו. המשיב ואלירן ניסו לשבור בקבוק זכוכית בהטחתו ברצפה, ומכשלו בכך יצא אלירן מהדירה ושבר את הבקבוק בהטחתו בשביל הגישה לבניין. אלירן חזר לדירה כשבידו שבר מהבקבוק, נכנס לחדר המקלחת ודקר את עדיאל מספר פעמים באמצעות השבר החד, כשבשגגה פצע גם את המשיב;

ד. לבסוף לקח אלירן חולצה שהביא לו המשיב, כך אותה סביב צווארו של עדיאל, שהיה מוטל על הרצפה ופניו למטה, דרך על צווארו וחנק אותו באמצעות החולצה. אז הפשיל המשיב את החולצה, שהיתה כרוכה סביב צווארו של עדיאל, ודקר אותו שוב בצווארו. אלירן והקטין יצאו מחדר המקלחת ואחריהם יצא המשיב ואמר "זהו הוא גמור. אני גמרתי אותו";

4. המשיב, אלירן והקטין סברו שעדיאל מת כתוצאה ממעשיהם, ופנו ליצירת מצגי שווא ולהעלמת הראיות, לרבות קבורת גופתו של עדיאל. המשיב אינו חולק על המיוחס לו לעניין זה. הקטין ברח לחו"ל טרם איתורו, ולא שב.

5. עקב חוות דעת פתולוגית בה נקבע כי עדיאל צרך קוקאין בכמות "קטלנית" טרם תחילתם של מעשי האלימות (מסמך 395), סברה התביעה כי קיים ספק לעניין גורם המוות - האם מעשי האלימות, או שמא צריכת הסם - ולכן הואשמו המשיבים 'רק' בניסיון לרצח.

עיקרי תשובת המשיב לעובדות האישום:

1. המשיב אינו חולק על טענות התביעה כלפיו, למעט חלקו בפגיעות האלימות בעדיאל: המשיב מודה בהיכרות המוקדמת עם עדיאל; בהימצאותם של השלושה בדירתו ביום הנטען, שאז צרכו אלכוהול וסמים "באופן מסיבי ביותר"; בתקיפתו האלימה של עדיאל (בהסתייגות מהותית, להלן); ובמעשי הטשטוש וההסתרה לאחר מותו של עדיאל.

2. כפירת המשיב ממוקדת במעשי האלימות המיוחסים לו, ישירות או מכוח אחריות של מבצע בצוואת, שכן לדבריו "הוא עצמו לא לקח כל חלק בפגיעה במנוח אשר מאפשר לייחס לו את עבירת ניסיון הרצח".

3. המשיב טוען כי למעשה ניסה להגן על עדיאל וניסה להפריד בינו לבין אלירן, ניסיון שהוביל גם לפציעתו של המשיב מחפץ חד של אלירן. טענה זו העלה המשיב בהודעתו מיום 13.02.19, כשלפניה ולאחריה סרב למסור כל גרסה;

המחלוקת בין הצדדים:

1. בכל הנוגע לאירועים שהתרחשו בדירה לא קיימות ראיות עצמאיות שמקורן אובייקטיבי, שיש בכוחן להכריע בעניינים שבמחלוקת, כשלעצמן (בשונה ממידת תמיכתן בגרסה זו או אחרת).
2. קביעתן של עובדות האישום נעשתה על-בסיס גרסתו של אלירן. גרסתו של המשיב שוללת מעורבותו בניסיון הרצח, כאמור לעיל. מאליו יובן, שמידת היכולת להסתמך על דבריו של אלירן היא העומדת במרכז המחלוקת.
3. התביעה טוענת שתמיהות וסתירות לכאוריות בדבריו של אלירן, שנפרסו במהלך החקירה בהודעותיו ובאמרותיו, הן עניין שבהערכת מהימנותו ובקביעת משקל עדותו, ולכן אין מקומן בהליך זה שעניינו בראיות לכאורה. התביעה אינה מתכחשת לשאלות העולות למקרא אמרותיו של אלירן ואף אומרת בגלוי כי ישנן נקודות שלא תתבררנה עד לעדותו של אלירן בבית המשפט, אך אלו אינן בלוז עדותו ואינן שוללות את היכולת להשתית כיום מצע ראיתי לכאורי מוצק.
4. גרסתו של אלירן התפתחה והלכה במהלך חקירותיו:
 - א. בהודעתו הראשונה מיום 01.02.19, וכן בתשאולים מוקלטים ובהודעה שניה מיום 04.02.19, הכחיש אלירן מעורבות במעשה וסרב באופן סלקטיבי לענות על שאלות;
 - ב. נקודת המפנה היתה בתשאול מוקלט ביום 05.02.19, שאז פרץ אלירן בבכי והחל לתאר את שארע בדירה, כשהוא מודה שנכח בעת מעשי האלימות - אותם ייחס למשיב - ושהשתתף בהעלמת הראיות. בהודעתו 'הרשמית' מאותו יום (השלישית) סרב אלירן למסור גרסה;
 - ג. גם בהודעתו הרביעית, מיום 06.02.19, סרב אלירן לדבר;
 - ד. ביום 07.02.19 שוב סרב אלירן למסור גרסה בהודעתו, ובתשאול מוקלט אמר לחוקר שהוא חושש למסור גרסה בהודעה רשמית כי הוא לא בטוח ביכולתו למסור תיאור מדויק. באותו ערב שוחח אלירן עם מדובב בתא המעצר, ומסר לו שהמשיב רצח את עדיאל כי חשב שעדיאל 'פתח עליו' במשטרה. אלירן מסר למדובב פרטים נוספים, אך הקטין את חלקו שלו במעשים וטען שניסה להפריד בין המשיב לבין עדיאל;
 - ה. ביום 08.02.19 מסר אלירן לראשונה גרסה מורחבת ומפורטת בשתי הודעות רשמיות: בהודעה הראשונה מאותו יום (10:30), שבחלקה הוקלטה ללא רישום ידני (מזכר 177), אלירן מצניע את חלקו, ולשאלת החוקר מדוע יצא את הדירה וחזר אליה, ענה שהלך להקיא וחזר; בהודעה שניה מאותו יום (13:39), אותה מסר בהתרגשות ניכרת, סיפר שהפצעים על ידו של המשיב נגרמו כשהקטין פגע בו בטעות כשדקר או ניסה לדקור את עדיאל, ועוד מסר שהמשיב אמר לו שהוא "הולך להתהפך" על עדיאל ומכאן הסיק על כוונה מראש להמית את עדיאל. יחד עם זאת, אלירן אינו מספר על חלקו במעשי האלימות;
 - ו. גילויי החרטה וסערת הנפש של אלירן ניכרים גם במהלך שחזור אליו נלקח ביום

12.02.19, כשתגובותיו הקשות מנעו למעשה את עריכת השחזור;

ז. אלירן פרש לבסוף את מלוא גרסתו, לרבות מעשי האלימות שביצע בעצמו, במספר תשאולים מוקלטים והודעות רשמיות, החל מיום 27.02.19 ועד ליום 03.03.19, לא לפני שהחוקרים עימתו אותו עם תמיהות וממצאים. אלירן שוחח מספר פעמים עם עורך-דינו, ואז מסר שיצא מהדירה כדי לשבור את הבקבוק בו דקר את עדיאל, טען שהחסיר פרטים בחקירותיו הקודמות "אולי כדי להוציא אותי יותר טוב", והחל לתאר את מהלך האירועים לרבות מעשי האלימות שביצע בעצמו - דקירות (ופציעת המשיב בטעות), חניקה באמצעות חולצה ויתר פרטים. החוקרים הקשו על אלירן בשאלות, והוא ענה תשובותיו, כשמדי פעם טען שאינו זוכר פרט מסוים או שהתבלבל;

ח. ביום 05.03.19 נערך שחזור נוסף בדירה, מוסרט ומוקלט, ואלירן שב וגולל את תיאור המעשים. אותו יום נערך גם עימות בין המשיב לבין אלירן, שגלש במהרה מהאשמות הדדיות לקללות וצעקות;

ט. יש לציין, שאלירן מסר תיאור עובדתי של מעשי השיבוש כשהוא תולה בעצמו אשם, גם ביחס לאירועים בהם לא נכח המשיב (כגון קבורתו של עדיאל);

5. המשיב שמר על זכות השתיקה, למעט מסירת גרסתו בחקירתו ביום 13.02.19, כשלקראת סופה סרב סלקטיבית לענות לשאלות החוקר. לדבריו, החל ויכוח בין עדיאל לבין אלירן ועדיאל סטר לאלירן. המשיב לקח את עדיאל לסיבוב, כדי להרגיע את הרוחות, וכששבו לדירה ראו את הקטין ממתין מחוץ לדירה עם סכין בידו, והוא אמר להם ש"בא לו לשחוט את אלירן". לבסוף נרגעו הרוחות, הארבעה צרכו סמים ואלכוהול, ולפתע אלירן דקר את עדיאל בראשו, או היכה בראשו (המשיב מסר את שתי הגרסאות, ולא ברור מדברי המשיב כיצד אלירן גרם בשלב הראשון לחתכים עד זוב-דם בראשו של עדיאל, כיון שהמשיב טען שלא ראה אם ומה החזיק אלירן בידו). לא הועילו אמצעי הרגעה ופיוס, ושוב התלקחה תגרה בין אלירן לבין עדיאל, ואלירן דקר בטעות את המשיב שניסה להפריד, בשבר בקבוק שאחז בידו. המשיב והקטין יצאו מהדירה, וכשחזרו מצאו את גופתו של עדיאל שהיתה מוטלת בחדר המקלחת וכן דם בכל הדירה. המשיב מסר שהקטין והוא יצאו מהדירה "לדקה או שתיים", ולא ברור כיצד הצליח אלירן להמית את עדיאל בפרק זמן כה קצר (לא נטען למצב של דקירה פטאלית או דרך אחרת של המתה מהירה), אך בהמשך טען שאולי המתין בחוץ עד עשר דקות. המשיב התקשה להסביר את ריבוי הפציעות בידיו, כשטען שמדובר היה באירוע מהיר וקצר מאוד שבו ניסה להפריד בין אלירן לבין עדיאל. באותו עניין, המשיב גם לא ידע להסביר מדוע יצא מהדירה ועזב את שני חבריו מתקוטטים כשהאחד נושא עמו חפץ חד ועושה בו שימוש, ובמיוחד אם אמת בפיו והוא שמע מבחוץ את צעקותיו של עדיאל והבין שאלירן גורם למותו.

6. ההגנה טוענת שהפרכות בגרסתו של אלירן, לרבות השתנותה מעת לעת, מגיעות כדי שלילת האפשרות להסתמך עליה ולמצער - מחייבות קביעתה של חולשה ראייתית. בעיקר מכוונת ההגנה לאלה:

א. סימני הפציעה בפנים כפות-ידי של המשיב אינם עולים בקנה אחד עם גרסאותיו של אלירן לעניין זה, כשתחילה טען שהקטין גרם להן בטעות, כשניסה לדקור את עדיאל ודקר את המשיב, וכשלבסוף ייחס לעצמו את גרימתה של פציעה אחת בטעות, כשניסה לדקור את

עדיאל: אין בכך הסבר לריבוי הפגיעות - חמש במספר - ולמציאותן בפנים כף היד, שהלא תיאורו של אלירן את הדקירות אמור היה להוביל לפגיעה בגב כף היד, ולא בפנימה. הפגיעות בפנים כף היד מתיישבות דווקא עם גרסת המשיב, לפיהן מדובר בפגיעות התגוננות, שעה שהמשיב ניסה למנוע מאלירן לדקור את עדיאל בשבר הבקבוק. אך בנוסף, ריבוי הגרסאות מראה כמה קל לאלירן למסור פרטים שקריים;

ב. החוקרים הכניסו לראשו של אלירן את ההבנה, שמוטב לו להפליל את המשיב וכך לחלץ עצמו או לפחות לצמצם את אחריותו ואת העונש הצפוי לו;

ג. אלירן מסר תיאורים שונים של אותו אירוע: כך, טען במקום אחד שהמשיב יצא מחדר המקלחת ואמר "גמרתי אותו" ובמקום אחר סימן בתנועת יד ש"גמר אותו"; גם לגבי כיצד ומדוע החל הוויכוח שגלש לאלימות מסר אלירן תיאורים שונים; גם כשהחליט לומר אמת, כדבריו, הסביר אלירן את יציאתו מהדירה ושיבתו אליה במהלך האירוע בצורך שלו להקיא, אך לבסוף, ולא לפני שהחוקרים תהו על-כך לנוכח סרטון שהופק ממצלמת אבטחה וגרסת המשיב (מסמך 422), הודה אלירן שיצא כדי לשבור את הבקבוק לשם דקירתו של עדיאל בשבר החד; פעם טען אלירן שהמשיב דקר את עדיאל בגרונו עם סכין ופעם טען שעם שבר הבקבוק; אלירן טען שחנק את עדיאל בחולצה, אך כשמקשה עליו החוקר ומציע שהיתה זו ציפה, מאשר אלירן ש"יכול להיות" (גופת המנוח נמצאה עם ציפה, מסמך 381, תצלומים 7 ו-8);

ד. אלירן סיפר שהסכין שהיתה ביד המשיב נשברה, ולכן שלח אותו המשיב לשבור בקבוק, אך אז שאל המשיב את אלירן, לדבריו, "היכן הסכין?" - ומדוע שישאל, אם נשברה כשהחזיק אותה? ומדוע שלא ייקחו סכין אחרת ממטבח הדירה?

ה. אלירן תלה את תקיפתו של עדיאל על-ידי המשיב, בכך שהמשיב חשד בעדיאל שהלשין עליו למשטרה וכך גרם לפשיטה משטרתית בה נתפסו נשק וסמים שהיו של המשיב. והנה, למעשה לא היתה כלל פשיטה שכזו;

ו. לא ברור כלל, מהיכן ניתן ללמוד ש"גמלה החלטה" בין שני המשיבים והקטין להמית את המנוח, ואפשר שהתכוונו 'רק' להכותו, כדי להשפילו (כפי שסבר אלירן, לפי אחת מגרסאותיו), להענישו על ההלשנה, או לסחוט ממנו מידע;

דין ומסקנות:

1. עדותו של אלירן עתידה להיות הראיה המרכזית בתיק העיקרי. הכל מסכימים כי גרסתו של אלירן איננה מושלמת, ואין זה כמובן מקרה נדיר - בכל יום ויום נתקלים בתי המשפט בעדויות אשר אינן אמת צרופה, מקשה אחת של אריג טהור ואמין משפה לשפה. אין בכך כדי למנוע השתתת ממצאים על אותם חלקי עדות שנמצאו מהימנים, במקום בו ניתן לברר ולקבוע את מהימנותם של חלקים אלה בכלים הנהוגים לבחינת עדויות (סעיף 57 לפקודת הראיות; בר"ש 7576/14 והבי' נ' מ.י. (2014) בפסקה י"ב, על הפסיקה הנזכרת שם; ע"פ 511/11 מריסאת נ' מ.י. (2012); ע"פ 5232/10 אבו ג'ומעה נ' מ.י. (2012) בפסקאות 23-24; ע"פ

5008/10 פלוגי נ' מ.י. (2011); ע"פ 6929/06 פלוגי נ' מ.י. (2008); ע"פ 6295/05 וקנין נ' מ.י. (2007) בפסקה 40 לדברי הש' פרוקצ'יה; ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מ.י. (2006); ועוד).

2. מכל מקום, לא הגיעה השעה להעמיק חקור במהימנותו של אלירן, שהלא קיומן של ראיות לכאורה, לצרכי מעצר עד תום ההליכים, נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" (בש"פ 215/19 סלאימה נ' מ.י. (2019); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מ.י., פ"ד נ(2) 133, 167-163 (1996)). ובמילים אחרות - שופט המעצרים אינו אמור להכריע בשאלת מהימנותם של עדים, דבר הנעשה בהליך העיקרי, כאשר עליו לבחון את חומר החקירה "על פניו", ולהתרשם מהפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר חקירה זה (בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מ.י. (2012)). זאת ככלל, בכפוף לכך שלא נתגלו פירוכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה של ממש בתשתית הראייתית לכאורית (בש"פ 2751/18 אבו עסא נ' מ.י. (2018)).

3. התפתחותה של גרסה ואף קיומן של הבדלי גרסאות של עד, אינם שוללים את האפשרות להסתמך על דבריו בשלב זה, אם קיים הפוטנציאל של סיכוי סביר להוכחת האשמה בתיק העיקרי (בש"פ 1366/17 אלזיאדנה נ' מ.י. (2017); בש"פ 5437/14 קובין נ' מ.י. (2014)).

4. גרסתו של אלירן אינה נקיה מתמיהות ותהיות, אך אלו לא יורדות לשורש הדברים ואין כדי לשלול אפשרות של ביסוס הרשעה על דבריו:

א. בשום שלב בחקירה לא ניטלה מאלירן החירות לשתוק או לדבר, ולא נכפתה עליו גרסה, בהפחדה או בשכנוע. די לציין את מספר הפעמים שבהן ניתן לאלירן לשוחח עם עו"ד בעיצומן של גביית הודעותיו. יש אפוא לתת משקל רב להתוודותו של אלירן, שהפליל גם את עצמו, וכשברור היה לו שאין הצעה לתמורה;

ב. גרסתו של אלירן התפתחה עם התקדמות החקירה, מכוחם של שני מניעים שרושמים על-דבריו ברור: ראשית, סערת הנפש, מצוקת החרטה ותחושת האשם; ושנית, כושרם של החוקרים להציג בפניו מצג (כשר) של ידיעות וראיות מסבכות. התפתחות זו היא טבעית ושגורה בחקירות מסוג זה, ובעניין דנן אף לא נלוותה אליה התכחשות מאוחרת או חזרה מעיקרי הדברים. אלירן עצמו הודה כי תחילה החסיר פרטים בחקירותיו הראשונות "אולי כדי להוציא אותי יותר טוב" ובכך מסר הסבר סביר להתפתחות הגרסה (בש"פ 5867/15 חמאסה נ' מ.י. (2015));

ג. תמיהות וסתירות שונות, כגון שינוי הגרסאות בין סימון לבין אמירה של המשיב, כשיצא מחדר המקלחת, אינן יורדות לשורש העניין, ובנוסף - קל לשער, כי השפעתם המשולבת של הסמים, האלכוהול וטיבו של אירוע מבהיל ונורא, מובילה לפגמים בקליטה, בזכירה ובהיזכרות, כפי שטען גם המשיב עצמו (לגביו כמובן);

ד. סימני הפצעים בכפות ידיו של המשיב מעלות שאלות, אך אין בהן עתה כדי לפגוע ביכולת הלכאורית לסמוך הרשעה על דבריו של אלירן, וכשגרימתן בעת המאבק בחדר המקלחת הזעיר איננה רחוקה מן הדעת. אותה שאלה שמפנה ההגנה כלפי אלירן, ניתן להפנות

כלפי המשיב, שגרסתו מעלה תמיהות מהותיות יותר (תחילה טען המשיב כי פצעים אלו נגרמו בתאונה; חוות דעת של רופאה משפטית (מסמך 389) קובעת שחבלות דומות נמצאו על גבן של כפות ידיו);

5. דומני כי די באמור לעיל, כדי לקבל את בקשתה של התביעה לקביעת קיומה של תשתית ראייתית שדי בה להליך זה, ולדחות את בקשת ההגנה לקביעה של היעדר תשתית כאמור או לכרסום בתוקפה.
6. לפיכך אתייחס רק בקליפת אגוז לגרסת המשיב: זה עמד בסירובו למסור גרסה במשך כשבועיים, אף שהוצגו להתייחסותו ממצאים מהחקירה. בפעם אחת ויחידה מסר את גרסתו, ואף אז חדל מלענות לשאלות ומכאן ואילך סרב לשתף פעולה עם חוקריו למעט מענה סלקטיבי ומצומצם לשאלות בודדות. גרסה זו, שנמסרה בתנאים כאלה ומעלה סימני שאלה רבים, אינה יכולה - בשלב זה - לגרוע מתוקפן של ראיות התביעה ודברי אלירן בראשן.
7. עניין נוסף שהעלה הסניגור המלומד הוא השאלה, האם תוכל התביעה להוכיח את התגבשותה של תכנית פעולה עבריינית מוקדמת שמטרתה היתה מותו של עדיאל, בקרב המשיב, אלירן והקטין. התביעה מבקשת ללמוד זאת מהתנהגותם של המעורבים. להגנה תהייתה ולתביעה תשובתה, אך אין צורך לדון בעניין זה עתה שכן על-סמך התשתית הראייתית יש לקבוע כי המשיב הוא מבצע עיקרי, ומעשיו בצירוף הדברים שאמר, מעידים על כוונת המתה וכדי ניסיון לרצח עדיאל ע"ה.

סוף דבר:

1. מצאתי כי קיימת תשתית ראייתית שעוצמתה מספקת עקרונית למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.
2. עילת מעצר של מסוכנות עולה מכוח הדין, מחמת נסיבותיו של מעשה האלימות האכזרי, ולכך יש להוסיף את עברו הפלילי של המשיב.
3. הדיון יתחדש במועד שכבר נקבע, 09.09.19 שעה 09:00, בו קבוע דיון גם בתיק העיקרי.
4. עותקי ההחלטה יישלחו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ח' אב תשע"ט, 09 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.